

Küçük Tenrek

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Tenrek

Aysel Banu YAVUZAL

Yumuşak mavi gecede küçük bir tenrek uyandı. Küçük ve yuvarlaktı, yaklaşık bir çay fincanı kadardı. Dikenli tüylerinde sıcak kahverengi ve krem çizgiler vardı. Kocaman kara gözleri aya bakıp kırpıştı. "Dışarıda ne var?" diye merak etti. Minik pembe burnuyla havayı kokladı. Tatlı ve yeni bir şeyin kokusu vardı.

Tenreğin kısa bacakları onu uykulu alıların yanından geirdi. Kk kuyruęu heyecanla kıpırdadı. Yıldızlara, "Bu tatlı koku nereden geliyor?" diye sordu. Yıldızlar sadece parıldıadı. Yoldan geen bir bceęe sordu ama bcek ok meřguld. "Kendim bulacaęım," dedi. Merakı onu gecenin iine doęru ekti.

Sonra bir yaprağın arkasından bakan iki yuvarlak kehribar göz gördü. İnce ve utangaç bir fare lemuruydu. Kocaman gözleri fener gibi parlıyordu. Uzun ince kuyruğu bir dala dolanmıştı. "Merhaba," dedi tenrek. "Tatlı bir kokunun peşindeyim. Nereye gittiğini biliyor musun?" Fare lemuru gözlerini kırpıştırıp, "Belki," dedi.

Fare lemuru yavaşça dışarı çıktı. Büyük kulakları her seste kıpırdıyordu. "Ben bir fare lemuruyum," dedi. "Bu bahçeyi iyi bilirim." Tenrek minik burnuyla gülümsedi. "Ben de bir tenreğim!" dedi. "Senin adın ne?" "Lila," dedi. "Ya senin?" "Tino," dedi. "Bana tatlı kokuyu gösterir misin?"

Lila başını salladı ve narin eliyle işaret etti. "Bu taraftan," dedi. "Ama yakınımdan ayrılma. Gece sürprizlerle doludur." Tino onu çimenlerin arasından takip etti. Kısa bacakları yetişmek için acele ediyordu. "Ne tür sürprizler?" diye sordu. "Güzel olanlar," dedi Lila, "eğer meraklı ve nazıksen." Tino'nun gözleri hayretle büyüdü.

Uzun eğrelti otlarının ve uykulu bir göletin yanından geçtiler. "Ay neden bu kadar parlak?" diye sordu Tino. "Görebilelim diye," dedi Lila. "Çiçekler neden tatlı kokar?" diye sordu. "Arkadaşları davet etmek için," dedi. "Senin neden bu kadar büyük gözlerin var?" "Karanlıkta görmek için," diye güldü Lila. Tino soru üstüne soru sordu ve Lila her birini yanıtladı.

Kısa süre sonra tatlı koku güçlendi. Tino'nun pembe burnunu gıdıkladı. "Yakın!" diye ciyaktı. Büyük bir kayanın etrafından parmak uçlarında dolaştılar. Lila'nın uzun kuyruğu arkasında salınıyordu. "Bu kadar uzağa hiç gitmemiştim," diye fısıldadı. "Ben de," dedi Tino. "Ama seninle korkmuyorum." Lila gülümsedi. "Ben de seninle korkmuyorum."

Sonra alılkta dar bir aralık g rd ler. Tatlı koku oradan s z l yordu. "İeri girelim mi?" diye sordu Tino. Lila'nın kulakları dikildi. "Karanlık g r n yor," dedi. "Ama koku ok g zel." Tino cesur bir adım attı. "Birlikte gidelim," dedi. "Tamam," dedi Lila. "Birlikte." Aralıktan yan yana sıyrılıp getiler.

Diğer tarafta durup baktılar. Önlerinde ay ışığında parlayan gizli bir bahçe uzanıyordu. Her renkten çiçek esintide başını sallıyordu. Büyük beyaz çiçekler ve minik mavi çanlar vardı. Pembe yapraklar ve sarı yıldızlar. "Oo!" diye fısıldadı Tino. "Çok güzel!" Lila'nın kehribar gözleri parladı. "Böyle bir şeyi hiç görmemiştim," diye fısıldadı.

Çiçekler pırıldıyor gibiydi. "Neden parlıyorlar?" diye sordu Tino. Lila ayı işaret etti. "Ay ışığı onları parlatıyor," dedi. Tino büyük beyaz bir çiçeği kokladı. "Bu bal gibi kokuyor," dedi. Lila mavi bir çiçeği kokladı. "Bu da yağmur gibi kokuyor," dedi. Çiçekten çiçeğe gidip kokladılar ve gülümsediler.

Sonra Lila Tino'ya yaprakları yumuşak tüy gibi olan bir çiçek gösterdi. "Buna ayçiçeği denir," dedi. "Sadece geceleri açar." Tino bir yaprağa usulca dokundu. "Bizim gibi," dedi. "Biz de sadece geceleri çıkarız." Lila başını salladı. "Biz gece arkadaşlarıyız," dedi. Çiçeklerin arasında birlikte oturup renklerin parlayışını izlediler.

Tino, "Lila, neden başta utangaçtın?" diye sordu. Lila başını öne eğdi. "Her zaman ne söyleyeceğimi bilemem," dedi. "Ama sen o kadar çok soru sordun ki utangaç olmayı unuttum." Tino'nun küçük burnu kıpırdadı. "Ben sorularla arkadaş edinirim," dedi. Lila gülümsedi. "İşe yaradılar," dedi. "Bu gece bir arkadaş edindin." Mutlu bir kucaklaşma paylaştılar.

Ağaçların üzerinden yumuşak bir ışık görünmeye başladı. "Güneş geliyor," dedi Lila. "Eve gitmeliyiz." Tino başını salladı. "Ama geri döneceğiz," dedi. "Yarın gece mi?" "Yarın gece," diye söz verdi Lila. Aralıktan geri sıyrılıp geçtiler. Gizli bahçe arkalarında parlıyordu. Yan yana, yavaşça eve yürüdüler.

Bahenin kenarında Lila durdu. "ok eęlendim," dedi. "Ben de," dedi Tino. "Sen benim en iyi gece arkadaşımsın." Lila'nın büyük gözleri parıladı. "Sen de benim," dedi. "Ve bana istedięin zaman soru sorabilirsin." Tino minik bir esneme yaptı. "Bir sorum daha var," dedi. "Nedir?" diye sordu Lila. "Yarın yine buluşabilir miyiz?" "Evet!" diye güldü.

Eve dönen Tino sıcacık yuvasına kıvrıldı. Gizli bahçeyi ve parlayan çiçekleri düşündü. Lila'nın büyük kehribar gözlerini ve uzun ince kuyruğunu düşündü. Meraklı olmak onu harika bir sürprize götürmüştü. Dost canlısı olmak ise utangaç bir fare lemurunu iyi bir arkadaş'a dönüştürmüştü. Uykuya dalarken gülümsedi.

Sabah Tino güneşle uyandı. Kısa bacaklarını gerdi. Havayı kokladı ama tatlı koku gitmişti. Yine de geceleri geri geleceğini biliyordu. Lila'yı yeniden görmek için sabırsızlanıyordu. Arkadaşlık merakla başlar, diye düşündü. Ve gece bahçesi her zaman orada olacak, bir sonraki ziyaretlerini bekleyecekti.